

Решение № 60033

Номер 60033

Година 18.03.2021

Град Смолян

Районен Съд - Смолян

На 17.02

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Райна Русева

Гражданско I инстанция дело

номер

20205440100377

по описа за

2020

година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предмет на делото са предявените от ищеца „****“ установителни искиове с правното основание на чл.422, ал. 1 от ГПК за признаване съществуването на вземанията по издадената Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК срещу ответника С. Н. Б. по чгр.дело №1379/2019г. по описа на РС- Смолян, а именно, че ответника С. Н. Б., с ЕГН: * в гр. С. ****, дължи към 25.11.2019 г. (датата, на която е подадено в заявлението в съда за издаване на Заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК) на „****“, сумата от общо 2 638.82 евро (две хиляди шестстотин тридесет и осем евро и осемдесет и два евроцента), от които: просрочена главница в размер 1 381.21 евро (хиляда триста осемдесет и едно евро и двадесет и един евроцента), ведно със законна лихва от датата на входиране, просрочена договорна лихва в размер на 525.25 евро (петстотин двадесет и пет евро и двадесет и пет евроцента), начислена за периода от 30.10.2015 г. до 18.11.2019 г. включително, наказателна лихва /обезщетение за забавени плащания за периода от 30.01.2015г. до 24.11.2019 г. (включително) в размер на 732.36 евро (седемстотин двадесет и две евро и тридесет и шест евроцента) и 24.00 лева (двадесет и четири лева) - разноски за връчване на покана.

Твърденията в исковата молба са, че между „****“, ЕИК ***, като кредитор, наричана за краткост „Банката“ и Кредитополучателя С. Н. Б.- „Кредитополучателят“, е сключен Договор за кредит № *** от 26.11.2013 г., съгласно който Банката е предоставила, а длъжникът е усвоил банков кредит в размер на 1 550.00 евро /хиляда петстотин и петдесет евро/ за погасяване на съществуващи задължения по договор за кредит FJ 22.11.2011 г.

Отпуснатия кредит е изцяло усвоен еднократно от кредитополучателя на 26.11.2013г. по банкова сметка на името на С. Н. Б..

Съгласно Раздел II, т. 4 от Договора за кредит, за ползвания кредит, Кредитополучателят заплаща на Банката годишна лихва в размер на Базовия лихвен процент на Банката за евро, увеличен с надбавка от 10.01 (десет и .01) пункта. Към датата на сключване на договора за кредит, Базовия лихвен процент на Банката за евро е в размер на 7.99 %.

Съгласно т. 5 от Договора за кредит, годишният процент на разходите е 21,72 % (двадесет и едно цяло и седемдесет и две стотни процента), а общата дължима сума от кредитополучателя е 2 624.33 евро (две хиляди шестстотин двадесет и четири евро и тридесет и три евроцента).

Съгласно Раздел II, т. 10 от Договора за кредит, плащанията, дължими, но неизвършени в срок, поради недостиг на авоар по разплащателната сметка на Кредитополучателя в Банката, се отнасят в просрочие и се

олихвяват с договорения в Раздел II, т. 4 от Договора за кредит лихвен процент плюс наказателна надбавка в размер на законната лихва, считано от деня, следващ датата на падежа на съответната вноски, независимо от това, дали падежът е в неработен ден.

Твърди се, че усвоения кредит е погасяван частично по главница и лихва.

Крайният срок за погасяване на кредита е 30.11.2019 г. съгласно Раздел I, т.3 от Договора за банков кредит от 26.11.2013 г. и към момента е предсрочно изискуем считано от 18.11.2019г.

Кредитът е в просрочие, считано от 30.01.2015г. - общо 1 760 дни към 24.11.2019г. - включително.

По кредита са просрочени 58 (петдесет и осем) броя погасителни вноски по главница, съгласно Договора за кредит.

С оглед настъпилото просрочие, и на основание Раздел X, т. 10.1.2, буква „а“ от Общите условия до Кредитополучателя С. Н. Б. е изпратена покана с изх. № 12374 от 08.08.2019 г. по описа на ЧСИ с рег. № 917 в КЧСИ. Съдебният изпълнител е удостоверил връчването на поканата на 13.08.2019 г., като същата е получена от дъщерята на кредитополучателя с ангажимент да я предаде.

С връчената покана, на Кредитополучателя е предоставен 7- дневен срок за доброволно изпълнение. Предвид липсата на плащане в предоставения от Банката срок, ПИБ е направила кредита за изцяло и предсрочно изискуем, считано от 18.11.2019г.

Въпреки настъпилата предсрочна изискуемост на задължението, същото не е погасено.

В съдебно заседание за ищеца „ **** ”, редовно призовано, не се явява представител. С писмена молба, подадена чрез юриск.П., исковете се поддържат.

Ответникът С. Н. Б., редовно призована, не се явява и не изпраща представител в съдебното заседание. С писмена молба от адв.И. се поддържа становище за отхвърляне на исковете.

С внесения в срока по ГПК отговор от ответника С. Н. Б. исковете се оспорват като неоснователни и недоказани. Излагат се следните възражения:

Претендираните от ищеца суми описани в исковата молба за просрочена договорна /възнаградителна/ лихва в размер на 525,25 евро за периода от 30.10.2015г. - 30.11.2016г. са погасени по давност на основание чл.111, б. „в“ от ЗЗД.

Давността не е прекъсвана съгласно разпоредбата на чл.116 от ЗЗД: 1 / не е налице признание на вземането от длъжника; 2/ не е предявяван иск или възражение или искане за започване на помирително производство; 3/ не са предприемани действия по принудително изпълнение.

Претендираната сума за просрочена наказателна лихва в размер на 732,26 евро за периода от 30.01.2015г. — 30.11.2016г. е погасена по давност на основание чл.111, б. „в“ от ЗЗД.

Давността не е прекъсвана съгласно разпоредбата на чл.116 от ЗЗД:1 / не е налице признание па вземането от длъжника; 2/ не е предявяван иск или възражение или искане за започване на помирително производство; 3/ не са предприемани действия по принудително изпълнение.

Исковете за договорна лихва и за наказателна лихва върху просрочена главница са неоснователни и в заявения размер поради незаконосъобразното едностранно изменение на договорените условия по сключения договор, извършено въз основа на нищожни на основание чл. 143, г. 3, т. 9, г. 10, т. 12 и т. 18 от Закона за защита на потребителите и на чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД клаузи в договора за кредит, поради неспазването на изискванията на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 от ЗЗД, поради липсата на договорна връзка относно методиката за формиране на лихвата, поради погасяването на главното вземане по давност, а от там и на претендираните лихви, както и поради прекомерния характер по смисъла на чл. 92, ал. 2 от ЗЗД на неустоечната лихва за просрочие, чието определяне противоречи и на изискванията на чл. 143, т. 5 от ЗЗП и на преюдициално заключение по дело № С 415/11 на Съда на ЕС, тълкуващо Директива 93/13/ЕИО относно неравноправните клаузи в потребителските договори, транспонирана в ЗЗП. Във връзка с последното се излагат следните съображения в отговора:

Ищцовата банка претендира в завишен размер договорна и наказателна лихва и няма правно основание за получаването им, тъй като в договора за кредит и ОУ към него са инкорпорирани неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143 от ЗЗП. В съглашението за кредит не постигнато съгласие по каква методика ще се изменя БЛП, поради което промяната на стойността на финансовия ресурс е извършвано едностранно от банката и въз основа критерии, за които не е създадена облигационна връзка и които като стоящи във от съдържанието па облигационното правоотношение не могат да обвързват кредитополучателя.

Кредитополучателят е потребител по смисъла па § 13, т.1 от ДР на ЗЗП, съгласно който „потребител“ е всяко физическо лице, което ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност. Ищцовата банка е „търговец“ съгласно § 13, т.2 от ДР на ЗЗП, предоставящ „финансова услуга“, свързана с банковата дейност съобразно легалната дефиниция на & 13, т.12 от ДР на ЗЗП.

Съгласно чл. 143 от ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител е 1/. всяка уговорка в негова вреда; 2/. която не отговаря на изискването за добросъвестност и 3/. води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя.

В договора за кредит и ОУ към него се съдържат клаузи, в които всеки един от елементите на фактическия състав на чл. 143 от ЗЗП е налице. Клаузите от Договора и ОУ към него са уговорени във вреда на потребителя,

тъй като ищцовата банка си е запазила правото да увеличава едностранно и неограничен брой пъти лихвения процент по кредита до размери, чиято методика на определяне е неясна. Това не може да се определи като добросъвестно поведение на търговеца. Договорните клаузи относно правото да бъдат едностранно увеличавани лихвените нива пораждаат и значително неравновесие между правата и задълженията на ответника С. Н. Б. и ищеца по делото:

Според ответника са налице хипотезите на чл. 143, т.3, т. 9, т. 10 и т. 12 от ЗЗП, тъй като

- промяната на Базисния лихвен процент на банката е условие, чието изпълнение зависи единствено от волята на банката;
- клаузите са били наложени на длъжника, без да му е била предоставена възможност да се запознае със съдържанието им преди сключването на договора;
- банката има право да променя условията на договора въз основа на непредвидено в него основание - липсва методика за определяне на БЛП и основанието за такава промяна се характеризира с неяснота и неопределеност. Възприетата формулировка /БЛП/, като плаваща компонента за определяне на годишния лихвен процент, е твърде обща, не е достатъчно ясно определена, нито в самите правила, установени от банката, нито е определяема по някакъв точен начин и в крайна сметка не дава възможност да се предвиди какви икономически показатели ще съобрази банката при промяна на БЛП. Не са изложени критериите, по които банката ще изменя възнаградителната лихва в частта на БЛП. Това създава възможност банката да определя абсолютно произволно по какъв начин ще изчисли базовия си лихвен процент и така едностранно да определи съдържанието на облигационните си правоотношения с потребителите, което съставлява нищожност и на основание чл. 26, ал.2, пр. 2 от ЗЗД;
- Предоставено е право на доставчика на финансова услуга да увеличава цената, без потребителя да има право в тези случаи да се откаже от договора, ако окончателно определената цена е значително завишена в сравнение с цената, уговорена при сключването на договора. Цената на услугата, т.е. лихвата, която ответникът дължи се завишава многократно, като за него не е уговорена в договора нарочна възможност при такива хипотези да се откаже от него без санкция за това.

Ответната страна прави възражение, че определянето на лихвения процент по горепосочения начин противоречи и на императивните разпоредби на чл. 10, ал. 2 и ал.3 от ЗЗД, като определянето на цената на банковия ресурс в Договор за кредит не се формира въз основа на лихвен процент до размер, определен в постановление на МС или разпоредба на БНБ, а включва необективни фактори и величини, определяни единствено от ищцовата банка.

Другото възражение на ответника е, че в договора няма постигнато съгласие по каква методика ще се изменя БЛП, поради което промяната на стойността на финансовия ресурс е извършвано едностранно от банката и по критерии, за които не е създадена правна връзка и които като стоящи вън от съдържанието на договорното правоотношение, не могат да обвързват кредитополучателя и поръчителите. Клаузата от ОУ към договор за кредит, съгласно, която „Кредиторът има право да едностранно да променя БЛП и таксите, за което уведомява кредитополучателя по подходящ начин“, не може да породи право на банката да променя лихвения процент, защото в договора не се съдържа постигнато съгласие въз основа на какви критерии и при какви условия ще се променя базата, включена в лихвата. Посочено е, че лихвеният процент по предоставения кредит се формира като сбор от база, заедно с фиксирана надбавка, но какви са компонентите на БЛП, кое изменение обуславя промяната в базата и кое не, не става ясно.

Дори да се приеме, че използваната от банката методология представлява по своята същност общи условия, при които ищцовата банка сключва договори за кредит с физически лица, доколкото в нея се съдържат отнапред установени от банката условия, касаещи определянето на размера на базовия лихвен процент и неговото изменение за срока на действие на договора, то същата не може валидно да обвърже страните и да стане част от съдържанието на сделката за банков кредит, сключена между тях. Кредитополучателите не са търговци и следователно, за да станат задължителни за тях общите условия, установени от банката за сключваните от тях сделки, те следва да заявят писмено, че ги приемат - чл.298, ал.1, ал.2 от ТЗ. В случая договора за банков кредит е формален, тъй като в чл.430, ал.3 от ТЗ е предвидена писмена форма, като условие за неговата действителност, и следователно по отношение на него намира приложение и императивната норма на чл.298, ал.2 ТЗ, съгласно която, за да обвържат кредитополучателите, установените от търговеца общи условия следва да са им били предадени при сключване на договора. Методологията за промяна на БЛП, установена от компетентния орган на банката, която по своята същност би могло да се приеме, че представляват общи условия, не е предадена на кредитополучателя, той не е заявил писмено, че ги приема, поради което тя не може да го обвърже.

Банката е нарушила и изискванията на чл. чл. 143, т. 18 във връзка с 147, ал. 1 от ЗЗП, който задължава доставчиците на финансови услуги да формулират клаузите в потребителските контракти „по ясен и недвусмислен начин“, така че на потребителите да станат ясни икономическите последици от поетото задължение за заплащане на договорна лихва. Банката не е спазила и разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от ЗКИ, съгласно която „условията по кредитите се формулират ясно и по разбираем за клиентите начин.“ Предвидената възможност кредитодателят едностранно да променя лихвите по договора, като това изменение става

незабавно задължително за страните по договора, без предоговаряне и сключване на анекс към договора, особено чрез увеличаване на лихвата чрез неясни за кредитополучателя и неконкретизирани причини нарушава правилата на добросъвестност и изискванията на чл. 147, ал. 1 във вр. с чл. 143, т. 18 от ЗЗП и на чл. 59, ал. 2 от ЗКИ, тъй като на кредитополучателя не е предоставена възможност да вземе информирано решение с разбиране на икономическите последици по сключвания договор и по-конкретно на потребителя не е предоставена необходимата информация, за да извърши преценка по какви критерии ще бъде увеличавана дължимата от него цена за ползване на финансовия ресурс, за да извърши преценка дали кредита отговаря на неговите потребности и възможности за погасяването му.

Промяната на първоначално уговорената лихва е допустима съгласно чл. 58, ал. 1, т. 2 от ЗКИ, но само ако в договора или респ. в общите условия към него са ясно посочени обстоятелствата, при чието настъпване може да се измени лихвата и разбираемо и подробно да е изяснена методиката за промяната, чрез посочване на количествените / математическите/ зависимости между изменението на отделните компоненти за формиране на БЛП. Това е в пряка връзка с изискванията на чл. 58, ал. 1, т. 2 от ЗКИ и чл. 59, ал. 2 от ЗКИ и на чл. 147, ал. 1 във вр. с чл. 143, т. 18 от ЗЗП за ясно и разбираемо формулиране на условията по договорите за кредит.

Сочи се още, че „****“ претендира кумулативно договорна и наказателна лихва за едни и същи периоди, считано от 30.10.2015г. до 18.11.2019г. Нито една уговорка от договора за кредит или в ОУ към същия, не предвижда кумулативното начисляване на възнаградителна и наказателна лихва, поради което няма правно основание да се признае за установена дължимост едновременно на възнаградителна лихва и на наказателна лихва. Подобно установяване ще противоречи на волята на страните по договора и на основния правен принцип на гражданското право, забраняващ неоснователното обогатяване.

С оглед изложеното, от ответната страна се поддържа становище за отхвърляне на исковете.

Съдът, след преценка на изложеното в исквата молба, отговора на ответника, и като обсъди събраните по делото писмени доказателства, заключението по назначената съдебно-счетоводна експертиза, установи следното от фактическа и правна страна:

Между страните няма спор относно сключения договор за банков кредит № ***, т 26.11.2013г., по силата на който „****“ предоставя на ответната страна С. Н. Б. кредит в размер на 1 550 евро за погасяване на съществуващи задължения по договор за кредит от 22.11.2011 г. с краен срок за погасяването му 30.11.2019г.

По чл. II.4 от договора страните са уговорили, че за ползвания кредит кредитополучателят заплаща на банката годишна лихва в размер на Базовия лихвен процент на Банката за евро, който към датата на сключване на договора е 7.99% и договорна надбавка - 10.01 пункта. Към датата на сключване на договора годишния процент на разходите е 21,72 %. Общата сума, дължима от кредитополучателя е 2 624,33 евро /чл.5 от договора/.

Предвидено е плащането на еднократна такса от кредитополучателя в размер на 25.00 лева, комисиона за отпускане на кредита - 2.95 % от разрешения кредит в деня на усвояването му.

Според чл. II.10 плащания, дължими, но неизвършени в срок, поради недостиг по разплащателната сметка на кредитополучателя в банката, се отнасят в просрочие и олихвяват с договорения в раздел лихва в размер договорения в раздел II.4 лихвен процент плюс надбавка в размер на законната лихва, считано от деня, следващ падежа на вноската.

Крайният срок за погасяване на кредита - 30.11.2019г., уговореното плащане за погасяването е на 72 броя погасителни вноски в размер 35.64 евро, платими до 30-то число.

За изясняване на обстоятелствата по делото съдът е назначил съдебно-счетоводна експертиза, от заключението по която се установява, че сумата на усвояения кредит в размер 1 550.00 евро е преведена на 26.11.2013 г. по банкова сметка при „****“ с титуляр на сметката С. Н. Б..

Вещото лице изяснява, че по кредита са направени погасителни вноски в общ размер 728.44 евро, като с тях е извършено погасяване по кредита, както следва:

- 168.79 евро - главница;
- 488.99 евро - договорна лихва;
- 70.66 евро - наказателна лихва;

Размерът на непогасените задължения на С. Н. Б. по Договора за кредит от 26.11.2013 г. към датата на подаване на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение и изпълнителен лист /25.11.2019 г./ е 2 634.27 евро и 24.00 лева, в т.ч.:

- 1 381.21 евро - непогасена главница;
- 525.25 евро - начислена неплатена редовна лихва/възнаградителна лихва; , ,
- 727.81 евро - начислена неплатена наказателна лихва/лихва за забава /обезщетение за забава;
- 24.00 лева - разноски по фактура № */20.11.2019 г. на ЧСИ С. Д.

Според заключението по ССЧЕ размера на непогасените задължения на длъжника по горепосочения Договор към датата на изготвяне на заключението - 11.01.2020! г., по отделни пера - главница, договорна лихва/включително и периоди/, наказателна лихва/включително и периоди/ и разноски е 2790,04 евро и 281.40 лева, в т.ч.:

- 1 381.21 евро- непогасена главница;

- 525.25 евро - начислена неплатена възнаградителна лихва;
- 883.58 евро - начислена неплатена наказателна лихва/лихва за забава /обезщетение за забава/;
- 24.00 лева - разноски по фактура № */20,11.2019 г. на ЧСИ С.Д.

Вещото лице изяснява, че за целия срок на Договора годишната лихва не е променяна и БЛП на Банката е в размерите, посочени в чл.4 от същия.

Размерът на претендираните от ПИБ суми за договорна и наказателна лихва за периода от 24.11.2016 г. до 24.11.2019 г. е, както следва:

- 315.58 евро - начислена неплатена редовна лихва/възнаградителна лихва,
- 696.12 евро - начислена неплатена наказателна лихва/лихва за забава /обезщетение за забава/.

Кредитът, отпуснат по договора от 26.11.2013 г. е осчетоводен за предсрочно изискуем на 18.11.2019 г.

Според заключението вземането на банката за главница в размер 1 381.21 лева, което се претендира от ПИБ е формирано от непогасените вноски за главница съгласно погасителния план.

Размера на претендираните суми за връчване на покани за изискуемостта на кредита е 24.00 лева по фактура № */20.11.2019 г. на ЧСИ С. Д..

Лихвата през периода, считано от сключването на договора за кредит до предявяване на заявлението по ч.гр. д. № 1379/19г. на РС-Смолян е в първоначално договорения в чл.4 от Договора размер 18%, в т.ч. БЛП за евро 7.99 плюс надбавка в размер 10.01 пункта. Банката не е извършвала промени на договорната лихва, която през целия период остава в размерите, договорени в чл.4 от Договора за кредит.

Начислените от банката наказателни лихви, считано от сключването на договора за кредит до предявяване на заявлението по ч.гр.д. № 1379/19г. на РС-Смолян -25.11.2019г. са в размер 801.66 евро, погасени 69.30 евро и остатък непогасени наказателни лихви - 732.36 евро.

Размера на възнаградителната лихва, считано 3г. назад от подаване на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение по ч.гр.д. №1379/19г. на РС-Смолян- 25.11.2019г. е 315.58 евро- начислена неплатена редовна лихва/възнаградителна лихва.

Размера на наказателната лихва, считано 3 г. назад от подаване на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 1379/19г. на РС-Смолян -25.11.2019г. е 696.12 евро - начислена неплатена наказателна лихва/лихва за забава /обезщетение за забава/.

При така представените доказателства и установеното със заключението по назначената съдебно-счетоводна експертиза, съдът намира, че наличието на валидно правоотношение по договор за кредит между длъжника С. Н. Б. и „****“ се установява от формален договор за потребителски кредит № *** от 26.11.2013г. Договорът е подписан банката и кредитополучател. От заключението по ССЧЕ се установи, че са правени плащания от длъжника. Банката е изпълнила задължението си за предоставяне на сумата по кредита, същият е усвоен от длъжника- кредитополучател и последното не е спорно. При това, неиздължената главница по кредита подлежи на връщане в посочения размер.

Съдът намира, че претенцията за установяване на вземането за главница безспорно се установява като дължима по своя размер от 1 381,21 евро- непогасена главница според заключението по ССЧЕ.

По отношение вземанията за лихви в договора за кредит са определени както договорната лихва (по Раздел II, т. 4), така и наказателната- Раздел II, т. 10, посочени по- горе.

Договорната лихва е дължима. същата представлява възнаграждението /печалбата/ на кредитодателя за предоставения кредит.

По отношение на вземанията за лихви, следва да се посочи, че от заключението по назначената съдебно-счетоводна експертиза се установява, че за целия срок на договора годишната лихва не е променяна и БЛП на банката е в размерите, посочени в чл.4 от същия. Т.е., лихвите са начислявани съобразно постигнатото между страните съгласие- 7, 99 % + 10, 01 %. в договора. Поради това, неоснователно се явява възражението за едностранно изменение на условията за лихвите от страна на банката.

Договорната лихва е дължима срещу предоставената услуга по договора за кредит. Кредитополучателят ответник е дал съгласието си с уговорения размер, както на договорната, така и наказателната лихва. В договора ясно е записано как се формира размера на лихвите, а освен това, от заключението по ССЧЕ се установи, че банката не е извършвала едностранна промяна на размера на лихвата. Поради изложеното, неоснователни са възраженията в отговора на ответника във връзка с едностранното изменение на условията по договора за кредит от страна на банката, водещо до нищожност.

Наказателната лихва е начислена поради забавата за погасяване на уговорените погасителни вноски. същата има характер на санкция за за неизпълнението. Неоснователно е възражението на ответника за начисляване на договорна и едновременно наказателна лихва, тъй като същите имат различен характер и произтичат от различно основание. Наказателната лихва не представлява печалба за кредитора, каквото е вземането за договорната лихва. договорната лихва по т. 4, от договора за кредит. Лихвата по т. 10 от договора за кредит е вид обезщетение за забава,

Основателно обаче, се явява възражението на ответната страна в отговора за изтекла давност за част от вземанията за лихви. Вземанията за лихви се погасяват с тригодишна давност, съгласно чл. 111 буква „в“ от ЗЗД, като в случая договорната лихва се търси за периода 30.10.2015г.- 18.11.2019г. включително, а

наказателната лихва за периода 30.01.2015г.- до 24.11.2019г. включително. Заповедното производство е образувано по подадено заявление от „ И. Банка" на 25.11.2019г. Според заключението по назначената съдебно- счетоводна експертиза размера на възнаградителната лихва, считано 3г. назад от подаване на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение по ч.гр.д. №1379/19г. на РС-Смолян- 25.11.2019г. е 315,58 евро- начислена неплатена редовна лихва/възнаградителна лихва.

Размера на наказателната лихва, считано 3 г. назад от подаване на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 1379/19г. на РС-Смолян -25.11.2019г. е 696,12 евро - начислена неплатена наказателна лихва/лихва за забава /обезщетение за забава/.

В посочения по- горе размер следва да се уважат и исковете за установяване на вземанията за договорна лихва- **315,58 евро** и наказателна лихва- **696,12 евро**. Ще следва исковете за договорна лихва да се отхвърли за разликата над **315,58 евро** до пълния претендиран размер от 525,25 евро, и за за наказателната лихва за разликата над **696,12 евро** до пълния претендиран размер от 732,36 евро.

Или, лихвите следва да са дължими за периода след 25.11.2016г. като начален момент, а преди този период се явяват погасени поради изтекла давност. Т.е., за периодите 30.10.2015г. до 25.11.2016г. за договорната лихва и 30.01.2015г. до 25.11.2016г. за наказателната лихва вземанията се явяват погасени по давност.

По горните доводи ще следва исковете да се уважат за вземането за главница в посочения размер от 1 381,84 евро- главница, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на Заповедта за изпълнение на парично задължение, 315,58 евро- начислена неплатена договорна лихва, 696,12 евро - наказателна лихва, разходите за връчване на покана от 24,00 лева , като се отхвърлят исковете за договорна лихва за разликата над **315,58 евро** до пълния претендиран размер от 525,25 евро, и за наказателната лихва за разликата над **696,12 евро** до пълния претендиран размер от 732,36 евро.

С оглед изхода на делото, ще следва ответната страна да бъде осъдена да заплати на ищеца направените съдебни разноски в заповедното производство - в размер 139,38 лева, а за исковото производство- 320,74 лева.

С оглед отхвърлената част от иска, съдебните разноски за ответника са - 13,98 лева с оглед направените разноски за възнаграждение на вещото лице по ССЧЕ.

Предвид представените доказателства за осъществена безплатна адвокатска защита, ищецът ще следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ответника адвокатско възнаграждение в размер на 300,00 лева, отчитайки отхвърлените искове.

По горните мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между „****", ЕИК****, седалище и адрес на управление ****, и С. Н. Б., ЕГН*, с адрес ***, че С. Н. Б., ЕГН*, дължи за плащане на ****", ЕИК****, сумите в размер на 1 381,84 евро- непогасена главница, ведно със законната лихва от 25.11.2019г. до изплащане на сумата, 315,58 евро- начислена неплатена договорна лихва за периода след 25.11.2016г. до 18.11.2019г. включително, 696,12 евро - наказателна лихва за периода след 26.11.2016г. до 24.11.2019г., 24,00 лева- разходи за връчване на покана, дължими по договор за банков кредит №****от 26.11.2013г., за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК с №583/29.11.2019г. по чгр.дело №1379/2019г. по описа на РС- Смолян.

ОТХВЪРЛЯ исковете на „****", ЕИК*** срещу С. Н. Б., ЕГН*, в ЧАСТТА за установяване съществуването на вземанията за договорна лихва за разликата над **315,58 евро** до пълния претендиран размер от 525,25 евро, и за наказателната лихва за разликата над **696,12 евро** до пълния претендиран размер от 732,36 евро, по договор за банков кредит №*** от 26.11.2013г., поради погасяване на вземанията по давност, за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК с №583/29.11.2019г. по чгр.дело №1379/2019г. по описа на РС- Смолян.

ОСЪЖДА С. Н. Б., ЕГН*, с адрес***, да заплати на „****", ЕИК***, седалище и адрес на управление ***, съдебни разноски за заповедното производство в размер 139,38 лева, както и за исковото производство в размер на 320,74 лева.

ОСЪЖДА „****", ЕИК***, седалище и адрес на управление *** да заплати на С. Н. Б., ЕГН*, с адрес ***, съдебни разноски по делото в размер на 13,98 лева.

ОСЪЖДА „****", ЕИК***, седалище и адрес на управление ***, да заплати на адвокат Е. Г. И., адрес *** адвокатско възнаграждение в размер на 300,00 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Смолян в двуседмичен срок от връчването му на страните.

РЕШЕНИЕТО да се връчи на ответника С. Б. чрез адв.И.а.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

